

Marc Levy

Dönmek Mümkün Olsa

ÇEVİRİ: CAN BELGE

MARC LEVY

Dönmek
Mümkün Olsa

Si c'était à refaire, Marc Levy

© 2012, Marc Levy / Versilio

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mart 2013

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sezen

Kapak tasarımı: © Raul Fernandes & Photo 12/Alamy

Kapaktaki fotoğraf: © Karine Belouaar

Kapak uygulama: Act creative

Kapak baskı: Azra Matbaası

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

ISBN 978-975-07-1786-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

MARC LEVY

Dönmek
Mümkün Olsa

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
Can Belge

MARC LEVY, 1963 yılında Fransa'da doğdu. 17 yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi; bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. On yıl boyunca bu şirketi yönetti. 40 yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin?* ilkinin aratmayacak bir başarıyla çok geçmeden bir milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımladığı *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere*; aşk, mizah ve masalsi öğelerle ördüğü romanlarının son halkası oldu. Levy, 2005'te *Keşke Gerçek Olsa*'nın devam romanı *Sizi Tekrar Görmek*'i yayımladı. Bir kısa metrajlı filmi de (*La lettre de Nabila*) bulunan yazar Londra'da yaşıyor.

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Keşke Gerçek Olsa</i> , 2001	<i>Özgürlük İçin</i> , 2009
<i>Neredesin?</i> , 2004	<i>Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca Şey</i> , 2010
<i>Sonsuzluk İçin Yedi Gün</i> , 2005	<i>Gölge Hırsız</i> , 2011
<i>Gelecek Sefere</i> , 2007	<i>İlk Gün</i> , 2012
<i>Sizi Tekrar Görmek</i> , 2007	<i>İlk Gece</i> , 2012
<i>Dostlarım Aşklarım</i> , 2008	

Louis, Georges ve Pauline'a

Başkalarından vazgeçebildiğimiz gibi, kendimizden
de vazgeçebilseydik çok mutlu olurduk.

MADAME DU DEFFAND

1

Kalabalığa karışmak, kimse farkına varmadan; kimse-
nin aklında ne olduğuna dair bir şey bırakmadan bu tuhaf
dramı oynamak.

Eşofman dikkat çekmemek için uygun bir kıyafet. Sa-
bahın yedisinde, River Park boyunca koşan çok olur. Za-
manın dakikalara indirgendiği, herkesin sınırlarının sı-
nandığı bir şehirde insanlar koşar; vücudu zinde tutmak
için, önceki akşam kaçan ölçüyü telafi etmek için, gele-
cek günün stresini göğüsleyebilmek için koşarlar.

Bir bank; ayağını oturma yerine koymuş, hedefin yak-
laşmasını beklerken ayakkabısını bağlıyor. Önüne düşen
kapüşonu görüş alanını kısıtlıyor ama yüzünü saklaması-
nı da sağlıyor. Nefeslenmek ve elinin titremesini engelle-
mek için buna ihtiyacı var. Terlemesinin ise hiçbir önemi
yok, nasıl olsa dikkat çekmiyor, hiçbir şeyi ele vermiyor,
herkes terliyor burada.

Görüş alanına girdiğinde, bırak geçsin, biraz beklersin,
sonra küçük adımlarla yeniden başlarsın yürümeye. Uy-
gun âna kadar mesafeyi korumak lazım.

Bu sahne yedi defa tekrarlanmıştı. Haftanın her günü,
aynı saatte. Her seferinde, harekete geçme arzusu biraz
daha karşı konulamaz hale gelmişti. Ama başarı için iyi
bir hazırlık gerekiyordu. Hata yapma hakkı yoktu.

İşte, her zamanki gibi Charles Sokağı'ndan iniyor.

West Side Otoyolu'nun ilk dört şeridini geçmek için kırmızının yanmasını bekliyor. Arabalar şehrin kuzeyine doğru gidiyorlar, insanlar işlerinin olduğu bölgeye doğru yöneliyorlar

Refüje geldi. Trafik lambasındaki ışıklı ufak adam yanıp sönmeye başladı bile. TriBeCa'yla Financial District'e doğru arabalar tampon tampona ilerliyorlar, yine de yola atılıyor. Her zamanki gibi çalan kornalara elini kaldırıp havaya diktiği orta parmağıyla cevap veriyor. Sola sapıyor ve Hudson Nehri'ne paralel uzanan yaya yolunu izliyor.

Diğer koşucuların arasında yirmi blok geçecek, formda olmayanları geride bırakmaktan zevk alacak, ondan hızlı olanlara küfredecek. Aslında daha iyi değiller, sadece on ya da yirmi yaş küçükler. On sekiz yaşındayken şehrin bu kısmı pek revaçta değildi, ama buraya gelip soluğu kesilen ilk grupta o da vardı. Vaktiyle burada kazıklar üstünde uzanan ve bugün artık pek kalmayan doklar balık ve pas kokardı. Kan kokusu. Yirmi yılda şehri ne çok değişmişti, gençleşmiş, güzelleşmişti; oysa aynı yıllar onun yüzünde izler bırakmaya başlamıştı

Nehrin öte yakasında, gün doğumuyla birlikte Hoboken'ın ışıkları söniyordu, onların hemen peşinden de Jersey City'ninkiler.

Onu gözden kaybetmemeli; Greenwich Sokağı'nın kestiği yere geldiğinde yaya yolundan ayrılacak. Oraya varmadan harekete geçmeli. Her zamanki *mocaccino*'sunu söylemek üzere Starbucks'a varamayacak bu sabah.

4 Numaralı Rıhtım'ı geçerken, fark edilmeden onu izleyen gölge ona yetişmiş olacak.

Son bir blok kaldı. Adımları hızlandırmalı ve geçiş daraldığı için yavaş koşanların hızlı koşanları sinir ettiği bu bölgenin daimi kalabalığına karışmalı. Bıçağın ucu kolunun altına kayıyor, kararlı eliyle onu sıkıca tutuyor.

Kuyruksokumuyla son kaburganın üstüne doğru vurmalı. Sert ve tek bir darbe. Böbreği delmek için bir kere derinlemesine sokup çıkarmalı ve oradan abdominal aor-

ta çıkmalı. Geri çekerken, bıçağın ucu, çıktığı yolda onarılamaz yırtıklara sebep olacak, ne olup bittiğinin anlaşılması, yardım gelmesi, hastaneye götürülmesi, ameliyathaneye alınması zaman alacak. Bütün sirenleri öttürseniz de sabahın en kalabalık saatinde hastaneye ulaşmak kolay değil. Trafik bu kadar yoğunken ambulans şoförü çaresizliğine yanmaktan başka bir şey yapamaz.

İki sene önce, belki ufak bir kurtuluş ihtimali olabilirdi. Gayrimenkul fırsatçılarına kıyak olsun, diye St. Vincent Hastanesi'ni kapattıklarından beri, en yakın acil müdahale merkezi doğuda, River Park'ın karşısında bulunuyor. Kanaması çok fazla olacak, varana kadar kanı tamamen boşalacaktır.

Çok acı çekmez, o kadar çok olmaz. Sadece üşüyecektir, gittikçe daha fazla üşüyecektir. Tir tir titreyecek, kol ve bacakları yavaş yavaş hislerini kaybedecek, dişleri birbirine vuracak, istese de konuşamayacaktır. Zaten ne söyleyebilir ki? Sırtında şiddetli bir batma hissi olduğunu mu? Temiz iş olacak! Polis ne sonuç çıkarabilir ki bundan?

Kusursuz cinayet diye bir şey vardır, en iyi polisler bile meslek hayatlarının sonunda, arkalarında bıraktıkları çözülmemiş olaylar silsilesinin vicdanlarına yük olduğunu itiraf ederler.

İşte uygun hizaya geldi şimdi. Hareket defalarca bir kum torbası üzerinde denenmişti. Ama sivri uç insan etine girdiğinde duyulan his başkaydı. Önemli olan bir kemiğe rast gelmemek. Bel omuruna dayandın mı yandın. Bıçağın ucunun ete daldıktan hemen sonra yenin içine geri dönmesi gerek.

Sonra, aynı hızda koşmaya devam etmeli, geri dönüp bakma isteğine karşı koymalı ve fark edilmeden diğer koşucuların arasına karışmalı.

Saatlerce hazırlık, sadece birkaç saniyelik eylem için.

Ölmek için daha fazla zamana ihtiyaç duyacak, muhtemelen bir çeyrek saate, ama bu sabah saat yedi buçuk sularında, ölmüş olacak.

2

Mayıs 2011

Andrew Stilman, *New York Times*'ta muhabir. 23 yaşındayken, satır başına para alarak başladığı meslekte basamakları birer birer tırmandı. Dünyanın en saygın gazetelerinden birinden basın kartı almak çocukluk hayaliydi. Her sabah, 8. Caddede'ki 860 numaranın çift kanatlı kapılarını geçmeden evvel, Andrew başını kaldırıp durumunun tadını çıkarır. Ön cepheyi süsleyen kabartmaya bir göz atıp kendi kendine, benim ofisim burada, binlerce yazar bozuntusunun kapısından bir kerecik olsun içeri girmeyi hayal ettikleri bu kutsal basın tapınağının içinde, der kendi kendine.

Dört sene arşivde çalıştıktan sonra "Günlük Haberler" köşesinin ölüm ilanları bölümünde yardımcı yazarlık işini kaptı. Ondan önceki kadın yazar, iş çıkışı bir otobüsün altında kalarak vaktiyle kendi kaleme aldığı sütunlardaki yerini almıştı. Siparişini internetten verdiği iç çamaşırının kargo teslimatına yetişmek için fazla acele etmişti. Pamuk ipliğine bağlı hayatlar!

Andrew Stilman'ın sonraki beş senesi de, imzasız yaptığı bu yoğun çalışmayla geçti. Ölüm sütunları asla imzalı yayımlanmaz, günün onuru sadece ölüye aittir. Beş sene boyunca, iyi ya da kötü hatıra olmaktan öteye gidememiş, öyle kalmış insanlar hakkında yazmak. Bin sekiz yüz yirmi beş gün ve her akşam, 19.30'la 20.15 arasında

40. Sokak'taki Marriott Otel'in barında içilen yaklaşık altı bin martini.

Her kadehte üç zeytin olurdu ve sigara izmaritiyle dolu bir küllüğe tükürülen her çekirdekle, Andrew kendi kaleme aldığı sönmüş bir hayatla ilgili o gün yazdığı bir yazıyı kafasından def ederdi. Belki de Andrew'yu alkole yaklaştıran, ölümlerle bu denli sıkı fıkı yaşamaktı. Dördüncü "ölüler" yılında Marriott Otel'deki barın barmeni, sadık müşterisinin susuzluğunu giderebilmek için altı kadeh doldurmak zorunda kalır olmuştu. Andrew ofisine sık sık kül rengi bir suratla, göz kapakları ağırlaşmış ve ceketiyle yakası buruşmuş bir halde gelirdi, ama gazetesinin ortak alanlarında takım elbise, kravat ve kolalı gömlek mecburi değildi, hele kendi çalıştığı odada hiç değildi.

Ya kaleminin zarafeti ve açıklığı ya da aşırı sıcak geçen bir yazın sonuçları nedeniyle, işgal ettiği sütunlar kısa sürede iki tam sayfaya yayıldı. Gazetenin üç aylık bilançosu çıkarılırken, finans bölümünden istatistik düşkününü bir analist, ölüm ilanlarından alınan ücretin ok gibi yükseldiğini fark etti. Acılı aileler ne çok üzüldüklerini göstermek için daha fazla satır satın alıyorlardı. Rakamlar iyi olduğu zaman, büyük şirketler içinde kulaktan kulağa hızla yayılırlar. Sonbahar başında göreve gelen yönetim kademesi bu sonuçları ele alıp artık tanınan yazarını ödüllendirmeye karar verdi. Andrew Stilman hâlâ aynı "Günlük Haberler" bünyesinde olmakla birlikte, rakamları acınacak halde olan evlilik bölümünün yazarlığına getirildi.

Andrew'nun hep değişik fikirleri olurdu, hiçbir zaman fikirsiz kalmazdı, müdavimi olduğu bardan bir süre vazgeçip şehrin çeşitli eşcinsel gruplarının takıldığı şık ortamlara girmeye başladı. Artık saymadığı martinileri peş peşe götürürken bir yandan da herkese kartvizitini dağıtıp, dinlemek isteyene, gazetesinin başka gazetelerin sütunlarına taşımak istemeyeceği türden bile olsa, her türden evlilik duyurularını memnuniyetle yayımlayacağını anlatıyordu. Eşcinsel evlilik henüz New York eyaletinde yasallaşmamıştı, adı bile geçmiyordu; ama basın,

özel bir çerçeve içinde, gönüllülüğe bağlı olarak rıza gösterilen bütün bağlilik yeminlerine yer vermekte özgürdü; sonuçta, niyetti önemli olan.

Üç ay içinde, “Günlük Haberler” pazar nüshasında dört tam sayfaya yayıldı ve Andrew Stilman’ın maaşı da önemli ölçüde arttı.

Bunun üzerine alkol tüketimini azaltmaya karar verdi. Bunu sırf karaciğerini korumak için değil, bir Datsun 240Z aldığı için de yaptı. Çocukluğundan beri istiyordu bu modeli. Polis, alkollü araba kullananları hiç hoş görmüyordu artık. Ya içecek, ya araba kullanacaktı... En yakın arkadaşı koleksiyon arabaları konusunda uzmanlaşmış bir garaja sahipti, onun garajında kusursuz bir onarımdan geçmiş eski bir arabaya deli gibi vurulan Andrew, seçimini yapmıştı. Marriott Otel’in barına gitmeye yeniden başlasa da, artık gecede iki kadehten fazlasını içmiyordu, perşembeler hariç.

Birkaç sene sonra, tam da bir perşembe günü, Marriott’ın barından çıkarken Valérie Ramsay’le burun buruna geldi Andrew. Kadın da onun kadar sarhoştı ve ayağı bir gazete kutusuna takılıp kaldırımın orta yerinde kış üstü yere oturduğu için delice bir gülme krizine tutulmuştu.

Andrew onu hemen tanıdı ama yüz hatlarından değil –zira yirmi yıl önceki halinden eser kalmamıştı– kahkahasından tanıdı. Göğüslerini titreten, unutulmaz bir kahkaha. Valérie Ramsay’in memeleri ergenliği boyunca Andrew’nun aklından çıkmamıştı.

Kolejde tanışmışlardı. Ponpon kızlar ekibinde olan Valérie –yerel futbol takımının renklerinde seksi kıyafetlere bürünen şu piliçler– kendisiyle biraz fazla dalga geçtiği için kızlardan biriyle soyunma odasında ettiği anlamsız bir kavga nedeniyle takımdan atılmış ve okulun koro grubuyla yetinmek zorunda kalmıştı. Dizlerindeki kıkırdak zedelenmesinden mustarip Andrew’ya ise her türlü sportif faaliyet zaten yasaktı, kıkırdak ameliyatını da ancak seneler sonra, dans etmeye düşkün bir kız yüzünden

olmuştı. Andrew da, başka bir şey yapamadığı için bu koroya ses verenlerden biriydi.

Okulun sonuna kadar Valérie'yle flört ettiler. Yatmamışlardı doğrusu, ama şehvet mektebinin sıralarında eğlenmeye yetecek kadar el ve dil dolaştırmışlardı. Andrew, Valérie'nin cömert hatlarının tadını bol bol çıkarmıştı.

Başka birinin elinden yaşadığı ilk orgazmını da Valérie'ye borçluydu. Bir maç akşamı ıssız soyunma odasına sızan iki kumru, orada her zamankinden daha ileri gitmiş, sonunda Valérie bir elini Andrew'nun kot pantolonunun içine sokmaya cesaret etmişti. On beş saniyelik baş dönmesinin peşinden Valérie gülmeye başlamış, böylece harekete geçen memeleri Andrew'nun anlık zevkinin ömrünü uzatmıştı. İlk sefer hiçbir zaman unutulmaz.

“Valérie?” diye kekeleydi Stilman.

“Ben?” dedi aynı derecede şaşırın Valérie de.

Kolejde herkes ona Ben derdi, nedenini hatırlaması imkânsızdı; yirmi senedir onu bu isimle çağıran olmamıştı.

Valérie ayakta duramaz halini açıklayabilmek için kolej yıllarından beri yapamadıkları türden bir kızlar buluşmasını bahane etti. Kendisi de daha iyi durumda olmayan Andrew ise, iki yıl önce olduğuna değinmeden, aldığı terfiyi bahane etti; iyi haberleri kutlamak için zamanaşımı yoktu nasıl olsa.

“N'apıyorsun New York'ta?” diye sordu Andrew.

“Burada oturuyorum,” dedi Valérie, Andrew kalkması-na yardım ederken.

“Uzun zamandır mı?”

“Bir hayli, ne kadar diye sorma, hesaplayacak durumda değilim. Sen ne yaptın asıl?”

“Hep yapmak istediğim şeyi. Sen ne yaptın?”

“Yirmi yıl geçti aradan, uzun bir hikâye,” dedi Valérie, eteğindeki tozları silkelirken.

“Dokuz satır,” diye iç çekti Andrew.

“Dokuz satır da ne?”

“Yirmi yıllık ömür, eğer bana bırakırsan, dokuz satırda özetlerim.”

“Yapamazsın.”

“Bahse girer misin?”

“Nesine olduğuna bağlı.”

“Yemeğine.”

“Hayatımda biri var Andrew,” diye cevabı yapıştırdı Valérie.

“Ben de sana otelde bir gece teklif etmedim zaten. Joe’s Shanghai’da Çin mantısı önerdim... Hâlâ düşkün müsün Çin mantısına?”

“Olmaz mıyım!”

“Erkek arkadaşına, eski kız arkadaşlarından biri olduğumu söylemen yeterli.”

“Ama önce benim son yirmi senemi dokuz satıra sığdırmayı becermen gerekiyor.”

Valérie ağzının kenarını hafifçe kaldırdığı küçük tebessümüyle baktı Andrew’ya, hâlâ Ben diye çağrıldığı dönemde, Fen binasının arkasındaki müstemilatta buluşmayı teklif ettiğinde de gösterdiği, bir kırışık bile eklenmemiş o tebessümle.

“Tamam,” dedi Valérie, “son bir kadeh eşliğinde sana hayatımı anlatacağım.”

“Bu barda olmaz, burası çok gürültülü.”

“Ben, eğer bu akşam beni eve atacağını sanıyorsan, yanlış kızla birliktesin.”

“Aklımdan bile geçmedi Valérie, ikimizin de gidip bir şeyler yemeye ihtiyacı var besbelli. Aksi halde, boşuna bahse girmiş olacağız diye korkuyorum.”

Andrew haksız değildi. Kalkmasına yardım ettiğinden beri Valérie 40. Sokak’ın kirli kaldırımının üstünde ayakta durabilse de, bir geminin güvertesinde sağa sola sallanıyor gibi hissediyordu kendini. Bir şeyler yemeye itirazı olamazdı. Andrew bir taksi çağırdı ve şoföre SoHo’da, müdavimi olduğu bir gece kulübünün adresini verdi. On beş dakika sonra Valérie masada karşısına oturuyordu.

Valérie Indianapolis Üniversitesi’nden burs kazanmıştı. Başvurduğu bütün üniversiteler arasında adaylığını kabul eden tek üniversite orası olmuştu. Orta Batı, hiçbir

zaman genç kızın hayallerini süsleyen bir yer olmamıştı, ama daha cazip bir yerden cevap bekleme lüksü de yoktu. Eğitimi için sunulan bu mali yardım olmaksızın bir Poughkeepsie (New York eyaletinin kuzeyinde, ikisinin de büyüdükleri kasaba) barında garsonluk yapmaktan öte bir geleceği olamayacaktı.

Sekiz sene sonra, cebindeki veterinerlik diplomasıyla, Valérie Indiana'yı terk etmiş ve hırslı genç kızların çoğu gibi gelip Manhattan'a yerleşmişti.

"New York'a düşmek için Indiana'da koca bir veterinerlik bölümünü mü bitirdin?"

"Ne var bunda?" diye sordu Valérie.

"Hayalin kanişlerin kışlarını muayene etmek miydi senin?"

"Çok aptalsın Andrew!"

"Kırıcı olmak istemem ama Manhattan'ın hayvan bakımından çok zengin olmadığını kabul et. Upper West Side'daki ihtiyarların köpeklerini saymazsak, müşterin kim peki?"

"İki milyon bekârın yaşadığı bir şehirde, ev hayvanlarının ne kadar önemli bir rol oynadığını bilsen şaşarsın."

"Anladım, *hamster*'ları, japon balıklarını ve kedileri de iyileştiriyorsun."

"Atlı Polis Teşkilatı'nın resmî veterineriyim. Atlarıyla ilgileniyorum. Aynı zamanda teşkilatın köpeklerine de bakıyorum, ki içlerinde hiç kaniş yok. Sadece ceset arama işi için labradorlar, emekliliği yaklaşmış birkaç Alman kurt köpeği, uyuşturucu işinde uzman *retriever*'lar ve patlayıcı için de *beagle*'lar var."

Andrew birbiri ardına kaşlarını kaldırdı. Bu numarayı gazetecilik eğitimi sırasında öğrenmişti. Bu daima muhababının özgüvenini sarsardı. Biriyle röportaj yaptığında ve anlatılanın doğruluğundan şüphe duyduğunda kaşlarına hep bu dansı yaptırır, "müşterisi"nin tepkisine bakarak yalan mı söylüyor, doğru mu söylüyor, anlamaya çalışırdı. Ama Valérie'nin ifadesi onu ele vermedi.

"Doğrusu," dedi şaşırılmış bir şekilde, "bu kadarını bek-

lemiyordum. Peki şimdi polis teşkilatında mısın, yoksa veteriner misin sadece? Yani demek istediğim, bir polis kimliğin ve tabancan var mı?”

“Seni son gördüğümünden beri epey olgunlaşmışsın Ben’ciğim.”

“Kandırdın mı beni?”

“Hayır ama suratın öyle bir asıldı ki, okuldaki halini yeniden görmüş gibi oldum.”

“Veteriner olmuş olman beni şaşırtmadı,” diye lafa devam etti Andrew. “Hayvanları daima sevmişsindir. Bir gece beni annemlerin evinden arayıp acele evden kaçmam ve yanına gelmem için yalvarmıştın; aniden arzularının kabardığını sanmıştım. Halbuki hiç alakası yoktu. Okuldan dönüşte yolda bulduğun leş gibi kokan ve bir ayağı kırık ihtiyar bir köpeği taşıtmıştın bana. Gecenin bir yarısı veterineri uyandırmıştık.”

“Bunu hatırlıyor musun, Andrew Stilman?”

“Aramızda ne geçtiyse hatırlıyorum, Valérie Ramsay. Ve şimdi bana, Poughkeepsie sinemasında seni boşu boşuna beklediğim öğleden sonrayla, yeniden ortaya çıktığın geçen gece arasında neler olduğunu anlat bakalım biraz.”

“Sabah postasında, Indianapolis Üniversitesi’nin kabul mektubunu buldum ve bir gün daha bekleyecek halim yoktu. Bavulumu hazırladım. Yaptığım bütün yaz işleri ve bebek bakıcılığı sayesinde biriktirdiğim parayla evi ve aynı akşam da Poughkeepsie’yi terk ettim. Annemle babam arasındaki karıkoca kavgalarına daha fazla seyirci olmak zorunda kalmayacağım için fazlasıyla mutluydum. Zaten beni istasyona kadar geçirmeye bile gelmediler. Düşünebiliyor musun? Ama eski dostuna ayıracak sadece dokuz satırın olduğu için, seni üniversite hayatımın ayrıntılarına boğmayacağım. New York’a geldikten sonra çeşitli veteriner kliniklerinde ufak tefek işler buldum. Bir gün bir polis ilanına cevap verdim ve vekâleten bir iş kaptım. İki yıldır da bu işi asaleten sürdürüyorum.”

Andrew yanlarından geçen garson kızdan iki kahve istedi.

Marc Levy

Dönmek Mümkün Olsa

Kader üzerine çarpıcı bir bakış, karmaşık insan doğasına ışık tutan usta işi bir roman...

New York Times'in genç ve başarılı muhabiri Andrew Stilman gençlik aşkıyla yeni evlenmiş, bir yandan da hayatının en önemli haberinin izini sürmektedir. Ancak sabah sporunu yaptığı parkta bıçaklı saldırıya uğrayarak ağır yaralanır. Gözlerini açtığı anda zaman içinde iki ay öncesine gitmiştir, hem araştırmasını sona erdirmek hem de kendisine vahşice saldıran kişiyi bulmak için altmış günü vardır. New York'tan Buenos Aires'e kadar uzanan amansız yarış başlamıştır artık. Daha önce yaşadığı o altmış günü yeniden yaşamaya başladığında, kıskançlık ve intikam güdülerıyla onu öldürmek isteyen insanların sayısının epeyce kalabalık olduğunu şaşkınlıkla fark eder. Peki kimdir saldırgan: Karısı Valérie mi, barda tanıştığı esrarengiz kadın mı, çocuğu elinden alınan aile mi, yoksa ve baş belası meslektaşı Olson mu?

Romanları kırk beş dile çevrilen ve milyonlarca satan Marc Levy, dünyada en çok okunan Fransız yazar unvanını yıllardır koruyor. Gerçekle kurguyu ustaca harmanladığı, tutku, aşk, heyecan ve gerilim dolu bu romanla, okuyucuyu *Keşke Gerçek Olsa*'dakine benzer bir maceraya sürüklüyor bir kere daha.

21 TL
KDV DAHİL

ISBN 978-975-07-1786-4

9 789750 717864